

Ostavila nas je Timea Horvat

Po teškoj bolesti, ku je nosila s velikom hrabrošću i zaufanjem u noći od nedilje, 11. na pandiljak 12. junija u bolnici sklopila je oči zauvijek jedno od prvih gradišćanskohrvatskih pjesničkih i novinarskih perov u Madjarskoj.

PETROVO SELO – Timea Horvat je hrvatska pjesnikinja i novinarka iz madjarskoga dijela Gradišća, rodom je iz Petrovoga Sela. Nemila smrt ju je pokosila s 56 ljet po teškoj i strpljeno ali jako mučno podnesenoj bolesti. Novinarka je bila do zadnjega i članica uredništva tajednika Hrvatskoga glasnika i je onde uz redovite komentare novinarski pokrivala područje

madjarskoga dijela Gradišća, a pisala je tu i tamo i druge hrvatske i madjarske liste.

U prošlosti je i uređivala hrvatsku rubriku na madjarskoj televizijskoj postaji MTV i u mjesnoj televizijskoj postaji iz Petrovoga Sela.

Suradnica je bila i duga ljeta članica seoske kazališne grupe u domaćem Petrovom Selu kao i poznate i visokocijenjene

mjesne folklorne grupe HKD Gradišće.

U 1999. ljetu joj je izašla zbirka pjesam *Ako nisi tu* a neke pjesme su joj ušle i u antologiju hrvatske poezije u Madjarskoj od 1945. do 2000. urednika Stjepana Blažetina *Rasuto biserje*.

Svojimi djeli je ušla u antologiju *Pjesništvo gradišćanskih Hrvata = Poemaro de Burglandaj Kroatoj*, (esperanto) urednika Đure Vidmarovića i Marije Belošević.

Timea Horvat, rođ. 1967., iz Petrovoga Sela, maturirala je u Kisegu u gimnaziji Nikole Jurišića. U Sambotelu je najprije završila Visoku pedagošku školu slovenskoga jezika i književnosti ter knjižničarstva, a potom na izvanrednom studiju i hrvatski jezik ter književnost.

Novinarsku školu Madjarskoga radija završila je 2001., a ljeta 2012. je magistrirala iz slavistike na Institutu za slavensku filologiju ter na Odsjeku za hrvatski jezik i književnost u Sambotelu.

Svoje diplomsko djelo je napisala o temi »Izbor tiskovina gradišćanskih Hrvata u Mađarskoj s posebnim osvrtom na gradišćanskohrvatske autore i sadržaje na materinjem jeziku«. Od 1990. ljeta je bila zaposlena kod županijskoga dnevnoga lista Vasvármegye, a od 1994. je novinarka Hrvatskoga glasnika, tajednika Hrvatov u Madjarskoj.

Od 2000. do 2004. je i reporterka pečuške Hrvatske redakcije Državne televizije MTV, odgovorna za gradišćansku regiju. Sastavljala priloge na gradišćanskohrvatskom za Medijski centar Croatica i za internetski Radio Croatica ter Televiziju Croatica. Ljeta dugo je uređivala emisije za petrovsku kablovsku televiziju Lipa.

Timea Horvat (* 12. maj 1967. – † 11. juni 2023.). // foto: Petar Tyrán

Članica je Državnoga saveza madjarskih novinarov. U Biblioteki Panonskoga ljetopisa »Hrvatski pisci u svijetu« je objelodanjena knjiga *Petrovisko pero* (2010.). Ljeta 2016. izdavačka kuća Croatica, pod nje uređivanjem objelodani album sa slikami iz djelaonice židanskoga likovnoga umjetnika Lajoša Brigovića, pod naslovom *Tajne*.

Pred skoro ljeto dan nje pjesmice su izašle u trojezičnoj (hrvatsko-nimško-engleskoj) zbirki suvrimenoga pjesništva iz stare hrvatske dijaspore *Rušimo granice/Überwinden wir Grenzen/Breaking down borders* (Löcker, Beč 2022.).

S Timeom Horvat zgubljamo, ravnu, angažiranu, donekle i tvrdoglavu i u neki pitanji nepopustljivu novinarku, pred svim i pjesnikinju, ka se nije bojala ni svadje ako je išlo za osobno uvjerenje ili znamda i za hrvatski politički stav.

Nje glas, nje mišljenje i nje čvrsto uvjerenje će nam faliti u budući diskusija i rasprava pred svim ako ide za opstanak gradišćanskih Hrvatov u ovom burnom sridnjoeuropskom panonskom oceanu s prejakimi i dominantnimi državnimi jeziki, nimškim i madjarskim.

On – ona (dijalog – telepatijom)

Ne usudjujem se joj kazati

Nasami sanjam o toplom protuliću

Da joj pišem?... Nisam dovoljno hrabar

Ako bi znala i riči bi zadavila

Bojim se da, joj nikad neću reći

Zagledam ga i prik granic

Ne prolazi ni dana, a kamo li noći

Stišće me u spominku zaprti dodir

Otvorim poštanski ormarić – samo bezvezna pisma

Njegov smih skidam iznad oblaka

Dižem se jutros, opet nije bila uza mene

Nešto me iz odzgora nedosežljivo tira u dvojbu

Kucam u računalo uz njezinu sliku... a nema njezine fotografije

Ovde su pisma, njemu adresirana

Zarovam se u blazinku (jastuk) i mirišem njezinu kosu... a nema njezine glave

Ovde je i slika, ta jedina, skoro razdrapana

Nikad joj neću kazati (...) no, sigurno ona to zna

Dost' mi je već prepovidanoga ponašanja

Ne, ne zna, opet mi je hladno okrenula ledja

Hrvat mu kažem, ali bi radje prisegla

Prolaze godine, prolaze desetljeća.

Nedilje sve moje sam zaman strošila

A što da joj kažem? A da mi ona kaže „prekasno“?

Nigda-nigda me i peče ova krivina

Ne, ne može biti. Osjećaji ne mogu me tako varati!

S krpom si izbrišem mozak

Sutra ću joj kazati, moram joj...

A gle u nekom nuglju ostaje njegov lik sa zadnjega valcera

Dižem se jutros, uza mene opet je krevet hladan...

I nadalje ganjku ganjam

Kucam u stroj uz njezinu sliku, a nema fotografije

Nigdar ništa, nek nikakovoga zbluda...

Nikad joj neću kazati, sigurno ionako zna...

(A zastor padne...)

TIMEA HORVAT U ZAMIŠLJENOM, FIKTIVNOM DIJALOGU S LIKOM, SUPUTNIKOM NA DUGOM KRAJU INTERNETSKOJ LINIJI (27.3.2002.)